

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י' - חלק י"א

קונטרס 281

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

פְּרָסָא. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְלָה, וְאִשְׁתְּכַבְנִי. צוּחַ וְאָמַר,
שְׁמָא חַס וְשָׁלוֹם גְּזַרְהּ אֶתְגְּזֹר עֲלָנָא לְאַתְעֵנְשָׂא,
דְּאַתְגְּלִי עַל יְדִנָּא מַה דְּלֵא אֶתְגְּלִי מִיּוֹמָא דְקָאִים
מִשָּׁה עַל טוֹרָא דְסִינֵי, דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת ל"ד) וַיְהִי שֵׁם עִם
יְיָ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה וְגוֹ'. מַה אָנָּה הִכָּא.
אִי בְּגִין דָּא אֶתְעֵנְשׁוּ.

שְׁמַע קָלָא, זַכָּאָה אַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַכָּאָה חוּלְקָךְ
וְחִבְרֵיִיא, אֲלִין דְקִיִּמִין בְּהַדָּד, דְהָא אֶתְגְּלִי
לְכוּן מַה דְּלֵא אֶתְגְּלִי לְכָל חֵילָא דְלַעֲיָלָא, (ד"ק קמ"ד
ע"ב) אָבֵל תָּא חַזִּי, דְהָא כְּתִיב, (יְהוֹשֻׁעַ ו') בְּבָכּוֹרוֹ יִסְדְּנָה
וּבְצַעֲרוֹ יַצִּיב דְלִתֵּיהּ. וְכָל שְׁכֵן דְּבָרְעוּ סְגִי וְתַקִּיָּת,
אֶתְדַבְּקוּ נְפִשְׁתְּהוֹן בְּשַׁעֲתָא דָּא דְאַתְנַסִּיבוּ. זַכָּאָה

ספר מאורות הזהר

תְּשֻׁגָה תְּמִיד. תּוֹרָה תּוֹרָה, הָאוּר שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, כְּמָה יָמִים וְנִחְלִים וּמְקוֹרוֹת וּמְבוֹעִים
מִתְפַּשְׁטִים מִמֶּךָ לְכָל הַצְּדִידִים. מִמֶּךָ הַכֹּל, עֲלִיד עוֹמְדִים הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, אוּר
הָעֲלִיּוֹן מִמֶּךָ יוֹצֵא. תּוֹרָה תּוֹרָה, מָה אוֹמֵר לָךְ, אֵילַת אֶהְיִים אַתָּה וַיַּעֲלֵת חֲזוֹן, לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה הֵם הָאוֹהֲבִים שְׁלָךְ, מִי יִזְכֶּה לִינֹק מִמֶּךָ כְּרַאוּי. תּוֹרָה תּוֹרָה, הַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁל
אֲדוּנָה, מִי יְכוּל לְגַלוֹת וְלוֹמַר הַנְּסֻתוֹת וְהַגְּנוּזוֹת שְׁלָךְ. בְּכָה וְהִכְנִיס רֵאשׁוּ בֵּין בְּרַפְיָו,
וְנָשַׁק אֶת הָעַפָּר.

ה. אֲדָהֲכִי חֲמָא כְּמָה וְכוּ': בְּתוֹךְ כֶּךָ רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּמָה צוּרוֹת שֶׁל הַחֲבָרִים
מְסָבִיב לוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אַל תִּירָא בְּנוֹ שֶׁל יוֹחָאי, אַל תִּירָא מְאוּר הַקְּדוֹשׁ, כְּתוּב וְשָׁמַח
בְּשִׂמְחַת רַבּוּנְךָ. כְּתִב כָּל אֵלוֹ הַדְּבָרִים שְׁשָׁמַע בְּאוֹתוֹ לַיְלָה, וְשָׁנָה אוֹתָם וְהִגָּה אוֹתָם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חולקיהו, דהא בשלימותא אסתלקו. (דלא הוה בן לאינון
דהו קמייח, אמאי מיתו).

תאנא, בעוד דאתגליין מלין, אתרגישו עלאין
ותפאין, (דאינו רתיבין) וקלא אתער במאתן
וחמשין עלמין דהא מלין עתיקין לתתא אתגליין, ועד
(ג"א ועוד) דאלין מתבפסמן נשמתיהו באינון מלין, נפקא
נשמתיהו בנשיקה, ואתקשר בההוא פרסא, ונטלין
להו מלאבי עלאי, וסלקין לון לעילא. ואמאי אלין.
משום דעאלו ולא נפקו זמנא אחרא מן קדמת דנא,
ובלהו אחריני עאלו ונפקו.

ספר מאורות הזהר

ולא שכח דבר. ונר ההוא האיר לו כל אותו הלילה עד שבא הבקר. כשבא הבקר,
נשא עיניו וראה אור אחד שהיה מאיר ברקיע, השפיל עיניו למטה. חזר כבתחלה
וראה אור בכל הרקיע שהאיר, ועלה באותו האור צורת הבית דהינו בית המקדש,
כלומר שנעשה הזווג של מלכות בזעיר אנפין, בכמה ציורים, שמח רבי שמעון. וכרגע
נגזו אור ההוא.

ו. על כל הנני בזה בבקשה כפולה ומכפלת: נפשך היפה ונשמתך הרוממה היא
בקשתי ושאלתי. יערב נא לפניך עתירתי ותחננתי. נא ונא שמע לעצתי, איעצך ויהי
אלקים עמך, לקבע לך שעור חדש בספר הקדוש הזה שהוא עתיקא דעתיקין מתוקין
כדובשין, כי על ספר הקדוש והנורא הלזה העידו עליו קדושי עליון שרפי מעלה,

דַּאשְׁתַּדַּל, וְאָפִילוּ בְּאוֹרֵייתָא, אָבַל לָא לְשָׁמָּה, אֶלְא בְּגִין לְאַתְגָּאָה בְּפָנֵי עַמָּא. וְכֵלְא בְּלַחֲשׁוֹ וּבְגָאֹת לְפָא, לְאַתְחֹזָא דְאִיהוּ זַפְאָה וְלֹאוּ הֲכִי. פֶּל מְלוֹי לֹאוּ אֵינּוֹן לְשָׁמָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלְא בְּגִין בְּנֵי נְשָׂא. וְחָשִׁיב מַחְשְׁבִין, וְאִנְהִיג גְּרַמְיָה. כְּמִנְהַגָּא דְלַבְר, דִּי־סִתְפְּלוֹן בֵּיהּ. הָאִי אִיהוּ בְּרִזָּא דָּאֵת נ', דִּי בְּכֵלְא דָּאֵת ז'.

מְצָחָא דְאִיהוּ בְּעַגּוּלָא רַבְרָבָא, פְּקִיחָא אִיהוּ, דְּבַרְנוּ (ס"א דְּבַרְנוּ) דְּכֵלְא בֵּיהּ. יַדַּע בְּכָל מַה דְּאִשְׁתַּדַּל, אָפִילוּ בְּלֹא אוּמְנָא דִּיּוֹלִיף לֵיהּ. אֶצְלַח בְּכָל מַה דְּאִשְׁתַּדַּל. וּבְמִמוּנָא, לְזַמְנִין אֶצְלַח, לְזַמְנִין לֹא. מִמְלָה זַעֲרָא אֶסְתַּכַּל בְּמַלְיִן סְגִיאִין. נְבוֹן אַקְרִי. לֹא חֵיִישׁ לְמַלְיִן דְּעֵלְמָא, וְאָפִילוּ דִּינְדַּע דִּיתְכַּסִּיף (דָּע"ב ע"ב) בְּהוּ לֹא חֵיִישׁ לוֹן, וְלֹא שְׁוִי עַל לְבִיָּהּ. רְכִיף לְפָא אִיהוּ. תְּרִין קְמִיטִין עֲלֵאִין רַבְרָבִין בְּמִצְחִיהּ. חַד קְמִיטָא עַל עֵינָא חַד, וְחַד קְמִיטָא עַל עֵינָא אַחְרָא. וְאִשְׁתַּכְּחוּ תְּלַת קְמִיטִין רַבְרָבִין בְּמִצְחִיהּ, בְּאַלְיִן דְּעֵינִין, בַּר קְמִיטָא תַּתְּאָה, דְּאִיהוּ אֶתְפְּלַג עַל עֵינִין. דָּא חָשִׁיב מַחְשְׁבִין לְגוּ וְלֹא לְבַר. בְּגִין דְּלֹא חָשִׁיב לְבְנֵי נְשָׂא בְּעוֹבְדוֹי, וְדַחִיל אִיהוּ לְפּוּם שַׁעְתָּא, וְלֹא יִתִּיר. לְפִיּוּסָא, אֶתְפְּיִסָּא בְּעוֹבְדוֹי דְּלַבְר מְקַמֵּי בְּנֵי נְשָׂא, לֹאוּ אֵינּוֹן, אֶלְא לְזַמְנִין פְּרַבְיָא, וְלְזַמְנִין בְּחֻכְמָה. דָּא אִיהוּ בְּרִזָּא דָּאֵת נ', דְּאִיהוּ בְּלַחֲדוֹי, דְּלֹא אֶתְכַלִּיל בְּאֵת ז'. וְחֻלְשָׁא אִיהוּ, דְּלֹא אֶתְכַלִּיל בְּאַלְיִן אֶתּוּן קְדַמָּאי, אֶלְא אֶסְתַּמִּיךְ לְאֵת ס' לְאַתְפְּלָא בֵּיהּ. וְלֹא בְּאַתּוּן קְדַמָּאי. עַד הֲכָא רְזִין דְּחֻכְמָתָא דְּמִצְחָא.

בְּרִזָּא דְּעֵינִין, בְּרִזָּא דָּאֵת ס', בְּהִהוּא גְּוּוּנָא דְּסַחְרָא לְבַר, וּכְמָה דִּיתְבָּא עֵינָא, דִּיתְבָּא עַל שְׁלִימוֹ, דְּלֹא שְׁקִיעַ, הָאִי לֹאוּ רַמְאָה הִיא, וְרַחֲקִי מְרַמְאוּתָא, דְּלֹא אִית בֵּיהּ פֶּלַל.

גְּוּוּנֵי דְּעֵינִין אֵינּוֹן ד'. תְּוּרוֹ לְבַר, דְּסַחְרָא עֵינָא, פְּגוּוּנָא דְּכָל בַּר נָשׁ. לְגוּ מְנִיָּה אוּכְמָא דְּסַחְרָא, וְאַתְכַלִּיל תְּוּרוֹ וְאוּכְמוֹ פְּחָדָא. לְגוּ מְנִיָּה יְרוּקָא. וְאַתְכַלִּיל בְּאוּכְמָא. לְגוּ מְנִיָּה הִהוּא בַת עֵינָא, נְקוּדָא אוּכְמָא. דָּא אִיהוּ בַר נָשׁ דְּחִיִּיף תְּדִיר, וְחַדִּי בְּחַדוֹ. וְחָשִׁיב מַחְשְׁבִין לְטַב, וְלֹא אִשְׁתַּלִּימוּ אֵינּוֹן מַחְשְׁבִין, בְּגִין דְּסָלִיק לוֹן מִיַּד מְרַעוּתִיהּ. אִשְׁתַּדַּל בְּמִילֵי דְּעֵלְמָא. וְכַד אִשְׁתַּדַּל בְּמִילֵי דְּשְׁמִיָּא, אֶצְלַח. הָאִי אֶצְטְרִיף לְאַתְתַּקְפָּא בֵּיהּ לְאַשְׁתַּדַּלָּא בְּאוֹרֵייתָא, דְּהָא יַצְלַח בֵּיהּ.

גְּבִינֵי עֵינֵי רַבְרָבִין, וּכְסִיִן לְתַתָּא. בְּאֵינּוֹן גְּוּוּנִין דְּעֵינָא אִית רְשִׁימִין סוּמְקִין דְּקִיקִין בְּאַרְכָּא. אֵינּוֹן רְשִׁימִין אַקְרוּן אֶתּוּן זַעֲרִין דְּעֵינָא. בְּגִין דְּאֵינּוֹן גְּוּוּנִין דְּעֵינָא. אִי (דָּע"ב ג"א) נְהִרִין בְּנְהִירוֹ, הִהוּא נְהִירוֹ סָלִיק

אתוון לאתחזאה, לאינון מארי דמדין. באינון רשימין אתרנין דקינין,
והאי איהו באַת ס', וכלילא באַת ה'.

עיינין ירוקין דסחרין (נ"א דמסחרא) בתוורו, ומתערבין אינון ירוקין, בההוא
תוורו. רחמנא איהו, ואיהו חשיב תדיר לתועלתיה, ולא חשיב
לנזקא דאתרנין פלום.

גוונא אוכמא לא אתחזי ביה. חמיד איהו ולא מסטרא בישא. ואי סלקא
בידיה מסטרא בישא, לא יתוב מניה. מהימנא איהו במה
דאשתמודעא. ובמה דלא אשתמודעא לאו מהימנא איהו. מאריה דרזין
איהו, במלה דאיהו רזא, עד דישמע לההוא רזא באַת ר. פיון
דשמע ליה גלי כלא. ולא עמיה רזא כלל, דכל מלוי לאו אינון בשלימו.
גווי עינוי סחרן בתוורו ובירוקא. דא איהו ברזא דאַת ה', ואתפליל באַת
ז', ובאַת ס'.

עיינין צהיבין ירוקין, שגעונא אית ביה. ובגין שגעוניה איהו פום ממלל
ברבין, ועביד גרמיה פבר נש רב, ברברבנו. ומאן דאתפקף ביה,
נצח ליה. לא אתחזי לרזין דאורייתא, דהא לא שכיף בלביה, באינון רזין.
דעביד גרמיה רב בהו. דא איהו ברזא דאַת ה', ואתפליל באַת ז' בלחודו,
ואתרחק מאַת ס'. ובגין דאיהו עבד גרמיה ברברבנו, אתרחק מניה מאַת
ס', ולא אתקריב בהדיה. דא כד איהו מליל, עביד קמיטין סגיטין
במצחיה.

עיינין תוורן, דסחרן זעיר בירוקא, מאריה דרוגזא, ורחמנא איהו לרוב
זמנין. וכד אתמלי רוגזא, לית ביה רחמו כלל, ואתהפך לאכזריות.
לאו איהו מאריה דרזין, דא איהו ברזא דאַת ה', דאתפליל באַת ס'.
עיינין ירוקין ותוורן פחדא, וזעיר מגוון אוכם בהו, דא איהי מאריה
דרזין, ואצלח בהו. ואי שארי (דף ע"ג ע"ב) באצלחותא אצלח וסליק.
שנאו לא וכלין ליה, ואיהו שליט עלייהו בשולטנו, ואתפפין קמיה. דא
איהו ברזא דאַת כ', דאתפליל ברזא דאַת ס'. ועל דא איהו שליט, אי
שארי ביה. עד הכא רזין דעיינין לאינון מארי דחכמתא.

רזא דאנפין, לאינון מארי דחכמתא פנימאה. דיוקנין דאנפין, לאו אינון
ברשימין דלבר, אלא בגו רשימא דרזין פנימאין. דדיוקנין דאנפין,
מתהפכן מגו דיוקנין דרשימו דאנפין, סתימין ברוחא דשריא לגו. ומגו
ההוא רוחא, אתחזי לבר דיוקנין דאנפין, דאשתמודען לגבי אינון
חכימין.

דיוקנין דאנפין אשתמודען מגו רוחא. רוחא אית פבר נש, דרזין דאתוון

חֲקִיקִין בִּיה. וְכִלְהוּ אַתְּוּן סְתִימִין גּוּ הֵהוּא רוּחָא, וּלְפּוּם שַׁעְתָּא סְלִקִין רְשִׁימִין דְּאִינוּן אַתְּוּן לְגוּ אַנְפִּין. וּכְמָה דְּאִינוּן אַתְּוּן סְלִקִין, הִכִּי אַתְּחִזּוּן אַנְפִּין, בְּדִיוֹקְנִין רְשִׁימִין לְפּוּם שַׁעְתָּא, בְּחִיזוּ דְּלֹא קִיַּמָּא. בַּר אִינוּן מְאִרִי דְּחֻכְמָתָא דְּאַתְקִיַּמֵּן בְּהוּ, וְלֹא אַתְנָשִׁי מְנִיְהוּ.

וְהוּא אַתְר דְּאַקְרִי עֲלֵמָא דְּאַתִּי, (אִיהוּ רִוא דְּאוֹרִייתָא) וּמִתְמָן נִפְקָא רְזָא דְּאוֹרִייתָא, בְּכִלְהוּ אַתְּוּן דְּאִינוּן תְּרִין וְעֶשְׂרִין אַתְּוּן, כְּלָלָא דְּכָלָא. וְהוּא נִהְרָא דְּנִפְיק מֵעֵדוּן, נְטִיל כֵּלָא. וְכַד פְּרַחַן מְנִיָּה אִינוּן רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין, כְּלָהוּ מְצִטְיִרְן בְּצִיּוֹרָא דְּאִינוּן אַתְּוּן, וְהִכִּי נִפְקִי כְּלָהוּ. וּבְגִין כֶּף, רוּחָא דְּבַר נֶשׁ דְּמְצִטְיִרָא בְּצִיּוֹרָא דְּאַתְּוּן, עָבִיד צִיּוֹרָא בְּאַנְפִּין.

אִמַּר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי הִכִּי צִיּוֹרָא דְּאִימָא, לֹא מְצִטְיִרָא גּוּ הֵהוּא רוּחָא, אִמְרוּ, הִכִּי שְׁמַעְנָא מְנִיָּה דְּמַר, דְּצִיּוֹרָא דְּאַתְּוּן מְסֻטְרָא דְּלַעֲיִלָא, וְצִיּוֹרָא דְּאִימָא מְצִטְיִרָא בְּהוּא רוּחָא לְתַתָּא. צִיּוֹרָא דְּאַתְּוּן אַתְּגַנְיזוּ לְגוּ, וְצִיּוֹרָא דְּאִימָא כְּלִיט לְבַר.

צִיּוֹרָא דְּאִימָא, פְּנִי אַדָּם, פְּנִי אַרְיָה, פְּנִי שׁוֹר, פְּנִי נֶשׁ"ר. וְרוּחָא עָבִיד צִיּוֹרָא דְּכִלְהוּ לְבַר לְפּוּם שַׁעְתָּא, בְּגִין דְּכָל מַה דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא (ד) (ע"ד ע"א) דְּרוּחָא כְּלֵטָא לְבַר, וְאַתְחִזִּי וְאַתְגַּנְיזוּ. וְכֵל הִנֵּי דִיוֹקְנִין, אַתְחִזִּין, מִתְצִיִּרְן בְּצִיּוֹרָא דְּאַתְּוּן אַף עַל גַּב דְּאִינוּן גְּנִיזִין. אֲלִין אַרְבַּע דִּיוֹקְנִין אַתְחִזִּין לְפּוּם שַׁעְתָּא, לְאִינוּן מְאִרִי דְּעִינִין, דִּידְעִין בְּרְזָא דְּחֻכְמָתָא לְאַסְתְּפֵלָא בְּהוּ.

צִיּוֹרָא קְדָמָא"ה, כַּד אָזִיל בַּר נֶשׁ בְּאַרְח קְשׁוּט, אִינוּן דִּידְעִין בְּרִזִּין דְּמִרְיָהוּן מְסֻתְפֵלֵן בִּיה, בְּגִין דְּהוּא רוּחָא דְּלְגוּ, מְתַתְקָנָא בִּיה, וּבְלִיט לְבַר, צִיּוֹרָא דְּכָלָא. וְהוּא צִיּוֹרָא אִיהוּ צִיּוֹרָא דְּאַדָּם, וְדָא אִיהוּ צִיּוֹרָא שְׁלִים יְתִיר מִכָּל צִיּוֹרִין. וְדָא אִיהוּ צִיּוֹרָא, דְּאַעֲבַר לְפּוּם שַׁעְתָּא, קָמִי עֵינֵיָּהוּ דְּחֻכְמִי לְבָא. הַאי כַּד מְסֻתְפֵלֵן בְּאַנְפּוּי לְבַר, אִינוּן אַנְפִּין דְּקִיַּמֵּן קָמִיָּה, עֵינֵין דְּלְבָא רַחִים לוּן.

אַרְבַּע סִימְנִין דְּאַתְּוּן אִית בְּהוּ, שׁוֹרִיִּיקָא חַד בְּלִיט בְּשְׂכִיבוּ, מְסֻטְרָא דִּימִינָא, וְשׁוֹרִיִּיקָא חַד דְּכִלִּיל תְּרִין אַתְרִין דְּאַחִידֵן בִּיה, בְּסֻטְרָא דְּשְׂמָאלָא. וְאַלִּין ד' סִימְנִים, אִינוּן ד' אַתְּוּן, דְּאַקְרוּן עֵדוּת וְסִימְנָא דָא ע'. הֵהוּא שׁוֹרִיִּיקָא דְּסֻטְר יְמִינָא, דְּבְלִיט בְּשְׂכִיבוּ. ד' וְאִינוּן תְּרִין אַתְּוּן דְּמִתְחַבְּרֵן בִּיה (ס"א ו"ת אִינוּן עֵדוּת), ו"ת אִינוּן הֵהוּא שׁוֹרִיִּיקָא דְּכִלִּיל תְּרִין אַתְרִין, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכַתִּיב, (תהלים פא) עֵדוּת בִּיהוּסָף שְׁמוֹ דְּכָל מָאן דְּחָמָא לִיָּה הָהוּ רַחִים לִיָּה בְּלָבוּי, וּבְרַחִימוֹ אֲשַׁתְּלִים.

וְרַעָא דְּדוּד מִתְחַפְּכֵן בִּיה חִיזוּ דְּגוּוּנִין, וּבְגִין כֶּף טַעָה שְׁמוּאַל, דְּכַתִּיב,

(שמואל א טז) אל תבט אל מראהו, בגין דסטרא אחרא הוה ביה באליאב, דלא הוה הכי בדוד, דיוקנן דדוד טמירין אינון, דהא דיוקנן דסטרא אחרא, אתפליל גו דיוקנן, וההוא דיוקנא דסטרא אחרא אתחזי ביה בקדמיתא, דאעבר על עיינין לפום שעמא, ובהיל לפא ודחיל, ולבתר (שמואל א טז) וטוב רואי ויני' עמו. ודא איהו עדות לגביה.

דיוקנא דא דאדם, פליל פל דיוקנן, וכלהו כלילן ביה, האי לא בהיל ברוחיה. בשעמא דרוגזיה איהו בנייחא, ומלוי בנייחא, ומיד

אתפייס. (דף ע"ד ע"ב)

ורעא דדוד דאתחזי ביה ההוא דיוקנא בקדמיתא, דאעבר לפום שעמא על עיינין, ברוגזיה בנייחא, מיד אתפייס. אבל נטיר דבבו כנחש לסופא. בגין דההוא סטרא גרמא ליה, דסחרא בכל סטירן. אבל מוחא דבגו קליפה ולפא מתישרא, ונציבא דא לאינון זפאין. אבל חייבין לא מתעברן מההוא דיוקנא קדמאה בישא, ואתחברן (ואסתאבו) ביה בכלא.

צורך"א תנינ"א, אי ההוא בר נש לא אזיל כל פך בארחה בישא, ואסטי מההוא ארחה, ותב למאריה, לא דהוא רגילא בארחוי דמתקנן, אלא איהו דהוה באינון אורחי מתעדי, וסטי מנייהו ותב למאריה. האי איהו רוחא טבא שארי למשרי עלוי, ולאסתקפא על זוהמא קדמאה דהוה ביה, ובליט לבר, באסתפלותרא, דעיינין לפום שעמא, פחד דיוקנא דאריה דאתגבר האי בשעמא דחמי ליה, ההוא חיוו גרים ליה לאעבר בלביה דאריה דמתגברא לפום שעמא.

האי מסתפלן באנפוי לבתר, אינון אנפין דלפא לא רחים לון לפום שעמא, ומיד תב לביה ורחים ליה. פד מסתפלן ביה אכסיף, וחשיב דכלא נדעין ביה. אנפוי חפזין דמא לפום שעמא, מתהפכן לחוורא או לירוקא. תלת שוריין אית באנפוי. חד לימינא, דדא אתפשט באנפוי ואתאחיד ביה. חד דסלקא לחוטמיה לעילא, ותריין לשמאלא. וחד דאתפשט לתתא מאינון תריין, ואחיד בהאי ובהאי. ואלין אינון אתוון דמתחקקן באנפוי, ואלין בלטין דלא שכיבין. וכד מתישבא וארגיל בארח קשוט, שכבין.

ורוא דאינון אתוון איהו קריב. דא הוה רחיק, והשתא אינון אתוון בלטין באנפוי, וסהדין ביה בבחילו. וסימנא דא ק' (ר"א ה) מסטר ימינא אתוון אחרנין מסטר (דף ע"ה ע"א) שמאלא, ואף על גב דשוריין אחרנין אתחזון באנפוי, לא בלטין לבר פהגי. בר בזמנא דהוה אזיל בעקימו. האי איהו ורעא דדוד, אתהפך מחיוו דא. בקדמיתא אתחזי בדיוקנא

דְּאָדָם, וּלְבִתָּר קַיִמָא בְּדִיּוּקְנָא דְאַרְיָה, וְאַתְפָּרֵשׁ בְּדִיּוּקְנָא דְסִטְרָא אַחְרָא,
וּבְכֻלָּא, מִתְהַפְּכָא מִשְׁאָר בְּנֵי נֶשָׂא.

צִיּוּר"א תְּלִי"תָאָה, אִי הֵוּא בַר נָשׁ אָזִיל בְּאַרְחָא דְלָא מִתְתַּקְנָא, וְסִטְי
אוּרְחֵי מְאַרְחֵי דְאוּרִייתָא, הֵוּא רוּחָא קְדִישָׁא אֲסִתְלַק מִגְּנִיה,
וְרוּחָא אַחְרָא אֲתַחְזִי בֵיה, וְדִיּוּקְנָא אַחְרָא, וּבְלִיט לְבַר, בְּאֲסִתְפְּלוּתָא
דְעֵינִין דְחִפְיֵי לְבָא, לְפּוּם שַׁעְתָּא דִיּוּקְנָא דְשׁוּר. בְּשַׁעְתָּא דְחִמָּאן לִיה,
מַעֲבָרָן בְּלַבִּייהוּ הֵוּא דִיּוּקְנָא, וְאֲסִתְפְּלָן בֵּיה.

תְּלַת קוּרְטְמֵי סוּמְקֵי בְּאַנְפּוּי, בְּסִטְרָא דִימִנָא, וְאֵינּוּן שׁוּרִיִּקֵי סוּמְקִין
דְקִיקִין. וְתַלְת בְּשַׁמְאֲלָא, וְאַלִין אֵינּוּן אַתְוּוֹן דְבְּלִטִין בֵּיה. חַד אִיהוּ
שׁוּרִיִּקָא דְקִיק בְּעַגּוּלָא, וְתֵרִין דְקִיקִין אַחְרָנִין עֲלֵיה, וְכֻלְהוּ בְּעַגּוּלָא.
וּכְדִין שְׁקִיעִין עֵינּוּי.

וְרֹא דְאֵינּוּן אַתְוּוֹן. חַד אִיהוּ כ', תֵּרִין אַחְרָנִין ר"ת אֵינּוּן. וְכֵן לְסִטְר
שְׁמָאֲלָא, וְסִימְנָא דָא הֵוּא דְכְּתִיב, ^(ישעיה ג) הִפְרַת פְּנִיֵהֶם עֲנֹתָה בָם
וְאַלִין אַתְוּוֹן אֵינּוּן בְּלִטִין בְּאַנְפִין, עַל כָּל שְׁאָר שׁוּרִיִּקִין. וְאִי תָב
מִשְׁמָאֲלָא לִימִנָא, אֲתַפְּיָא הֵוּא רוּחָא וְאַתְתַּקְּפוּ רוּחָא דְקִדְשָׁא, וְאַלִין
שׁוּרִיִּקִין שְׁכִיבוּ, וְאַחְרָנִין בְּלִטִין לְבַר, כְּמָה דְאַתְמַר.

זְרַעָא דְדוּד אִיהוּ בְּהַפּוּכָא, אֲתַחְזִיא בְּדִיּוּקְנָא דְאַרְיָה בְּקִדְמִיתָא, וּלְבִתָּר
אַתְהַדֵּר בְּדִיּוּקְנָא דְשׁוּר. תֵּרִין שׁוּרִיִּקִין אוּפְמִין בְּאַנְפּוּי, חַד
מִימִנָא, וְחַד מִשְׁמָאֲלָא, וְאַלִין אֵינּוּן אַתְוּוֹן, חַד אַקְרִי ד', וְחַד אַקְרִי ע',
וּכֻלָּא מִתְהַפְּכָא מִשְׁאָר בְּנֵי נֶשָׂא.

צִיּוּר"א רְבִיעַ"אָה, דָא אִיהוּ צִיּוּרָא דְבַר נֶשׁ, דְקַיִמָא תְּדִיר לְאַתְתַּקְנָא עַל
רְזָא דְמִלְקִדְמִין, הָאִי אִיהוּ חִיזוּ לְחִפְיֵי לְבָא בְּדִיּוּקְנָא דְנֶשֶׁר.
הֵוּא רוּחָא דִלִּיָּה אִיהוּ רוּחָא חֲלָשָׁא. הָאִי לָא אַחְזִי בְּאַנְפִין אַתְוּוֹן
דְבְּלִטִין לְבַר, דְהָא אֲתַאבִּידוּ מִגְּנִיה, וְאַשְׁתַּקְעוּ בְּזִמְנָא אַחְרָא דְמִלְקִדְמִין,
דְאֲסִתְלַקוּ מִגְּנִיה, וְעַל דָא לָא בְּלִטִין בֵּיה.

וְרֹא דִלִּיָּה, עֵינּוּי לָא נְהָרִין בְּנַצִּיעוּ, כִּד אִיהוּ בְּחֻדָּה. וּבְזִמְנָא דְסִפְר שַׁעַר
רִישֵׁיה וְדִיקְנֵיה. בְּגִין דְרוּחִיהָ לָא נְהִיר לִיה בְּאַתְוּוֹן, וְאַשְׁתַּקַּע נַצִּיעוּ
דִלִּיָּה דְהוּה בְּקִדְמִיתָא. לָא קַיִמָא בְּאֲסִתְפְּלוּתָא דְאַנְפִין לְאַסְתְּכֻלָּא. וְרֹזָא
דְהָאִי ^(קהלת ד) וְשִׁבַּח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים שְׁכָבָר מִתּוּ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים
עֲדָנָה. זְרַעָא דְדוּד, ^(תהלים כה) סוּד יִי' לִירְאוּ וּבְרִיתוּ לְהוֹדִיעֵם.

בְּרוּחָא דְבַר נֶשׁ, אַצְטִירוּ אַתְוּוֹן, כְּמָה דְאַתְמַר, וְאִיהוּ בְּלִיט לֹוֹן לְבַר,
וְאַתְמַסֵּר חֲכַמְתָּא דָא לְחִפְיֵי לְבָא לְמַנְדַּע וּלְאַשְׁתְּמוּדַעָא, רוּחָא
קַיִמָא בְּרֹזָא ^(בראשית ה) דְזָה סִפְר, וּכֻלָּא בְּרֹזָא דָא קַיִמָא, בַּר חִיזוּ דְאַנְפִין

דאתדן בגוונא אחרא, כפום שולטנו (דף ע"ה ע"ב) דרוחא, או מאריה דרוחא.
 זפאין אינון חפימין דכלא אתמסר לון למנדע. עד הכא רזא דאנפין.
 מכאן ולהלאה ברזא דשפון, באת פ' דכליל ברזא דאת ס'. שפון
 רברבן, דא איהו בר נש מליל בלישנא בישא, ולא אכסיה, ולא
 דחיל, מארי דמחלוקת, רכילא איהו בין האי להאי. (משלי ו) ומשלח מדינים
 בין אחים. לאו איהו מאריה דרזין, וכד אשתדל באורייתא מכסה רזין,
 אבל מאריה דלישנא בישא, ולא שוי דחילו בלביה.

וסימנא דא, את פ' דכליל באת ר' ולא אתפליל באת ס'. האי איהו
 דאתחזי דאיהו זפאה, ולא דחיל חטאה איהו, ולא בעי
 לאשתדלא אבתריה, בגין דכל מלוי אינון בפומא ולא בגופא.

שפון עתיקין בעתיקו, ולא דקיקין. האי איהו בר נש מאריה דרוגזא
 יתיר. מאריה דודונא. לא יכיל למסבל מלה. מארי דלישנא בישא
 בפרהסיא, בלא פסופא כלל. לזמנין אשתדל בליצנותא. האי איהו בר נש
 דבעי לאתרחקא מניה.

אתמר דיקניה בשערא, ההוא, לישנא בישא, אורי עליה בפרהסיא, לית
 ליה פסופא. אשתדל במחלוקת. אצלה במלי דעלמא. חמי
 בשנאוי. דא איהו (משלי ו) קורץ בעיניו, על דא אתמר (משלי כא) העז איש רשע
 בפניו. דא איהו ברזא דאת פ' בלחודוי, דלא אתפליל באת ס' כלל,
 ולזמנין אתחבר באת ר' בהאי את ר' אתפליל.

ברזא דאודנין, מאן דאודנוי רברבין, טפשא בליביה ושגעונא ברוחיה.
 מאן דאודנוי זעירין, וקיימין על קיימא. פקיהא דלפא באתערוותא
 איהו. צבי לאשתדלא בכלא. ורזא דא את י' דאתפליל בכל שאר אתוון.
 עד הכא, רזין דדיוקנין דבר נש. מכאן ולהלאה, רזין אתרנין באתוון
 דמר, דלא קיימין גו פרוצופא, אלא למנדע רזין דהאי פסוקא, גו
 דרגין עלאין, בזמנין ותקיפין דהאי עלמא, ולא זכינן בהו.

אמר ר' שמעון, פני, זפאין אתון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, וזפאין עיני,
 דיזכון למיחמי דא, פד איעול לההוא עלמא דאתי. בגין נשמתי קרי
 לעתיק יומין, האי קרא, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן
 ראשי כוסי רינה. וקודשא בריך הוא קרי עלן, (ישעיה כב) פתחו שערים וכבא
 גוי צדיק שומר אמונים.

אוף אינון פתחו ואמרו, פתיב (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם, האי קרא
 אוקמוה חבריא, דאינון דין לקבלא מאריהון דתיובתא דתבאן לגבי
 (ג"א לקבל) קדשא בריך הוא. אבל ידי אדם, אלין אינון דיוקנין ורזין עלאין,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשבילים יזרחו פזור הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בו נלקט מדעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת

בוזר דא יפקון מן גלותא ברחמי

עיר וקדיש מין שימיא נהית - כיי לא תש-כיה מפיי זרעיו

שבט שנת תש"ע לפ"ק - עה"ק בית שמש תובב"א

